

ze dne 28. ledna 1902, čís. 1736 sb. Gl. Ung., a již týž Nejvyšší soud sám upustil stanovisko tam hájené v rozhodnutí ze dne 15. března 1905, čís. 2997, čís. 778 sb. min. sprav., zapsaném do knihy nálezů pod čís. 181, podle něhož se povinný může domáhati zrušení administrativní exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. z důvodů §§ 250 až 252 ex. ř. výhradně u úřadů správních. Nesprávnost prvního rozhodnutí a na něm založeného názoru Neumannova komentáře je patrna také z toho, že se jimi prohlašuje přípustným pořad práva pro žalobu o zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř., ačkoli zrušovací důvod § 39 čís. 2 ex. ř. lze přivést k platnosti jen návrhem, nikoliv žalobou, takže rozhodování o nepřipustnosti exekuce podle něho je vůbec odňato pořadu práva, jak již opětne rozhodl a obšírněji odůvodnil tento Nejvyšší soud. mimo jiné i v rozh. čís. 4650 a 4833 sb. n. s. Za tohoto stavu věci odmítl odvolací soud, zrušiv rozsudek prvního soudu a předchozí řízení, právem žalobu pro zmatečnost (nepřipustnost pořadu práva) a bylo rekurs do jeho rozhodnutí zamítnouti.

Čís. 6588.

Smlouva, již se manželka zřiká proti manželvi výživného, nevyžaduje formy notářského spisu.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1926, Rv I 899/26.)

Žalobě rozloučené manželky proti manželvi o placení výživného bylo oběma nižšími soudy vyhověno. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Žalovaný namítl v žalobní odpovědi, že žalobkyně se vzdala nároku na výživné v řízení o rozluhu manželství, že on následkem toho se vzdal odvolání do rozsudku v onom sporu, a že žalobkyně v trestním řízení proti němu se vyjádřila, že se vzdává každé podpory a výživného od něho. O tom nabídl důkazy. Prvý soud jich neprovedl, zaujav právní stanovisko, že vzdání se výživného by spadalo pod pojem svatební smlouvy (§ 1217 obč. zák.), která by k účinnosti vyžadovala formy notářského spisu, a kteráž forma by mohla býti nahrazena jenom vyjádřením do soudního protokolu. Spis o rozluhu manželství že však neobsahuje takového vyjádření. Žalovaný vytýkal tomuto výroku v odvolání nesprávné právní posouzení věci. Odvolací soud rovněž neprovedl zmíněných důkazů a uvedl v rozsudku, že žalovaný sice tvrdí, že žalobkyně se vzdala nároku na výživné, ale že k tomu by bylo mohlo dojít za projednávání sporu o rozluhu manželství, kde by bylo stačilo zapsati vzdání se do soudního protokolu — což se nestalo — a potom že mohlo vzdání přijít k místu jenom smlouvou, která by spadala pod zákonná ustanovení o svatebních smlouvách a vyžadovala by ke své platnosti formy notář-

ského spisu. Žalovaný v dovolání vytýká tomuto výroku nesprávné právní posouzení věci a následkem toho i vadu řízení, protože nebyly provedeny důkazy nabídnuté o shora zmíněné námitce. Dovolání je v tomto směru odůvodněno. Návoru odvolacího soudu nelze přisvědčiti potud, že zřeknutí se výživného žalobkyní, nestalo-li se za sporu o rozluky manželství a nebylo zapsáno do soudního protokolu, by spadalo pod pojem svatební smlouvy a vyžadovalo k platnosti formy notářského spisu. Dle §u 1217 obč. zák. jsou svatebními smlouvami smlouvy uzavřené o majetku v úmyslu na manželský sňatek, nebo jak praví Anders (Familienrecht, str. 41), smlouvy uzavřené mezi manžely nebo snoubenci nebo s třetími osobami v úmyslu manželského spojení (stejně Ehrenzweig, System des Privatrechtes, II. str. 119, Mayr, Bürgerliches Recht, II. str. 36, Krasnopolski-Kafka, Familienrecht str. 147, a rozhodnutí sb. n. s. čís. 1020, 1233, 1618). Pod tento pojem zajisté nepadá smlouva mezi manžely o výživném, uzavřená za příčinou rozluky manželství. Smlouvy mezi manžely, jichž platnost jest podmíněna formou notářského spisu, jsou výčetmo uvedeny v §u 1 zák. z 25. července 1871, čís. 76 ř. zák. Zřeknutí se (§ 1444 obč. zák.) zákonného nároku na výživné mezi nimi není. Toto nevyžaduje formy notářského spisu a může se státi smlouvou uzavřenou v jakékoli formě (Ehrenzweig l. c. II. str. 330, Mayr, l. c. II. 163, Sedláček, Obligační právo I. č. 558, rozhodnutí nová řada č. 5695, sb. n. s. 4633). Nižší soudy, zaujávše opačné stanovisko, posoudily věc nesprávně po právní stránce. To mělo za následek, že nepřipustily důkazů nabídnutých o zmíněné námitce žalovaného. Proto řízení v obou stolicích trpí vadou, která je způsobila zamezení úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře. Tuto vadu lze odstraniti jenom novým projednáním a rozsouzením.

Čís. 6589.

Pojišťovací smlouva.

Z pojišťovací smlouvy ručí podle zákona pojišťovna s ostatními účastněnými pojišťovnami rukou společnou a nerozdílnou (čl. 280 obch. zák.), solidární ručení lze však vyloučiti zvláštní dohodou stran. Na dohodu takovou nelze usuzovati ze znění pojistky, že pojišťovny v ní uvedené »přejímají do přímého pojištění«, čímž mělo býti založeno společné pojištění pojistníka několika pojišťovnami. Nemá-li nastati účinek čl. 280 obch. zák., je nezbytno, by plynulo z jednání stran jasné, že o b ě s t r a n y, nejen snad povinná strana (pojišťovna), nechtěly solidárnímu závazku.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1926, Rv I 972/26.)

Florian K. měl u žalované pojišťovny P. pojištěny proti požáru zásoby dříví na pile. Zásoby dříví byly ztráveny požárem. Svůj nárok z pojistky proti žalované pojišťovně postoupil Florian K. žalující bance. Při rozhodčím řízení ohledně výše škody určil vrchní rozhodčí výši škody